

den nu i en Række af Aar, som jeg troer tildeels med historisk Hjemmel, er bragt ind, desto mere blive vi fjernede fra at stemme med Mindretallet. Mindretallet er i god Samklang med sig selv, naar det stræber efter at sætte Capitelstarten til en Gjennemsnitspriis af hele Aaret og saa lader den beholde sin Indflydelse paa denne Lov, men de, der arbeide for at faae Capitelstarten sat som Gjennemsnitspriis for en vis enkelt Tid af Aaret, ville have meget vanskeligt ved at stemme for, at denne Lov skal være en vedvarende Lønningslov.

Monrad: Det forekommer rigtignok mig, at man opfatter denne Lovs Betydning noget skævt, naar man betragter den som et Gagerement; den har efter min Mening slet Intet at gjøre med nye Lønningslove eller nye Gagerementer. Gagerementer tage Hensyn til de sædvanlige Tidsforhold, til det, der maa antages virkelig at være blivende Forhold, og den foreliggende Lovs Hensigt er netop det Modsatte, det er netop dens Hensigt at raade Bod paa overordentlige Omstændigheder, overordentlige Forhold, særdeles og overordentlig høie Priser, der gaae over, hvad der kan betragtes som Middelpriiser — det, der er faktisk her som en Middelpriis, er jo endog noget mindre end Gjennemsnittet af Capitelstarten for Sjællands Stift for de sidste 10 Aar; det er nemlig henved 4 Rd. 3 Mk. Naar man holder dette for Die, saa vil man, uden alt Hensyn til påtænkte nye Lønningslove og Gagerementer, hvis Fremtvængelse jeg iøvrigt ikke antager er Noget, som kan ligge Thinget særdeles paa Hjerte, ogsaa see, at der i og for sig ikke kunde være nogen stor Betænelighed ved at tage denne Lov som en vedvarende og blivende Lov. Det kommer virkelig ikke her an paa noget Mere eller noget Mindre; det er aldeles sikkert, at indtræder der overordentlige Priser paa Korn — og det er kun, naar der er overordentlige Priser paa Korn, at Regjeringen kommer til os og forelægger os Dyrtdstillægslove, det gaae vi ud fra som en Erfaringsætning, den kommer ikke, naar der er Dyrtd paa Smør, paa Sukker eller paa Caffé — saa vil Loven, naar den bliver vedvarende,

raade Bod paa det, som har givet Regjeringen Anledning til gjentagne Gange at komme og forelægge Forslag om Dyrtdstillæg. Naar jeg imidlertid desuagtet ikke denne Gang vil stemme for Mindretallets Forslag, saa er det af en Hovedgrund, som jeg skal tillade mig at udtale. Saaledes som Loven nu er affattet, er Tillæget for de mindre aflagte Embedsmænd og Bestillingsmænd betydeligt høiere end for de høiere aflagte; det er i sin Orden, det vil Enhver finde rigtigt, da Livets første Fornødenheder, de Fornødenheder, der beroe paa Kornpriserne, jo staae i et andet Forhold til Gagerne for de forskjellige Classer, end hvad der ellers udredes af disse Gager. Men naar man indrømmer det fuldkomne Billige og Retfærdige heri, saa maa man dog ogsaa tage Hensyn til, hvorvidt Bedkommendes lave Gage er forbundet med Indtægter, andetstedsfra, hidrørende fra den øvrige, private Virksomhed, og til, om ikke den Gage, Bedkommende har, maaskee er et reent Bierhverv. Naar t. Ex. en Fielkone ved Theatret har 50 Rd. eller 100 Rd. — jeg veed ikke hvormeget det er — saa er den Bestilling ikke hendes udelukkende Beseftigelse, og dog behandle vi hende efter Loven, som om hun alene levede af denne Gage. Det gælder overhovedet om en Mængde mindre Embedsmænd ved Theatret, at de kun ere beseftigede nogle faa Aftentimer og dog faae Dyrtdstillæg, som om de udelukkende arbejdede disse faa Timer om Aftenen; derfor er det jo ogsaa, at det Dyrtdstillæg, som Theatret foranlediger, har udgjort, jeg troer 30,000 Rd. (Indenrigsministeren: 36,532 l.). Det forekommer mig, at selv om vi afrunde Summen og assee fra de 532 Rd., saa vil det vise sig, at her virkelig er en Ulempe, som man bør raade Bod paa. Det er for mig en Hovedtanke mod Loven i dens nuværende Affattelse, og derfor drifter jeg mig heller ikke ret til at stemme for den som en blivende Lov. Jeg kan ikke nægte, at jeg endnu har en lille Betænelighed, som jeg haaber, Thinget ikke tager mig ilde op, at jeg fremsører. Regjeringen har jo gjentagne Gange udtalt den Tanke, som jo ogsaa nu har vundet Folkethingets Bisald, at Lærerne ved Seminarierne skulde stilles paa samme Fod som Adjunkterne, for at Seminarierne ikke skulde